

[Edvard Sørensen.]

ligt af den Forvirring, Valgresultatet havde bragt adskillige af de ledende Politikere i. Men trods dette havde de fleste vel regnet med, som det er Skik og Brug i et folkestyret Land, at det blev det største Parti, der paatog sig den Opgave at danne en ny Regering, eller at der igen var blevet en Samlingsregering af de gamle politiske Partier, eller ogsaa som en tredje Udvej at der var blevet dannet en Regering af de 4 Partier, der ved Valget bekæmpede Socialiseringsplanerne.

Som bekendt nægtede Socialdemokraterne at danne Regering og henviste til Venstre som det Parti, der inden for Oppositionen mod Socialiseringen havde haft størst Fremgang. Den nuværende Statsminister forsøgte derefter at danne en Regering af disse Partier, men hvor uforstaaeligt det end er, stødte dette paa afgjort Modstand ikke mindst fra konservativ Side. Det vil sikkert blive svært for mange Vælgere at forstaa en saadan Stilling efter det Program, de Konservative gik til Valg paa. Tilbage var der da to Muligheder: enten at danne et Forretningsministerium, hvoraf Følgen maatte være, at det indrømmedes, at Folkestyret ved en Regeringsdannelse havde spillet Fallit, eller at Venstre dannede en Mindretalsregering. Venstre paatog sig dette Ansvar for vort Lands Skyld, for Folkestyrets Skyld og af Hensyn til den Tillid, Vælgerne havde vist os paa Valgdagen.

Det, der særlig skal drøftes her, og som vi ogsaa hørte behandlet af den foregaaende Taler (Hans Hedtoft), er vel den Programtale, Statsministeren holdt ved det nyvalgte Folketings første Møde, og Mulighederne for at føre dette Program ud i Livet med Tilslutning af et Flertal i begge Rigsdagens Ting. Programtalen er stærkt præget af det, vi alle har lært under Krigens onde Aar, at vel er der meget, vi er uenige om, men der er store Værdier, som det danske Folk i Fællesskab ønsker at værne. Programmet viser ogsaa, at Regeringen ønsker at vedgaa Arv og Gæld fra Samarbejdets Aar og ikke paa noget Omraade ønsker Revolution, men ønsker en rolig Udvikling og en Afvikling af Krigstidens snærende Baand. Endvidere viser Programmet, at Regeringen i sit Arbejde ønsker Forbindelse mellem Fortid og Fremtid og derigennem en fast politisk Linie i Arbejdet.

Ser man paa Programmets enkelte Punkter, kunde man synes, det var saadan udformet, at de fleste, og maaske alle i denne Sal skulde kunne give det Tilslut-

ning. Regeringens Stilling til vore internationale Forpligtelser, til Norden, til det sydslesvigske Spørgsmaal og til Færøerne maa kunne forene os alle.

Hvad Forsvaret angaar, vil den Linie, der er angivet her, vel ogsaa kunne samle stor Tilslutning og maaske Enighed fra alle Sider.

At Regeringen vil arbejde paa at skaffe Klarhed over de økonomiske og finansielle Problemer, herunder en Oversigt over saavel Statens Forpligtelser som dens Indtægtsmuligheder, kan formentlig faa Tilslutning fra alle Sider. At der paa den videre Vej frem paa det finansielle og skattemæssige Omraade kan blive Spørgsmaal, som der er Uenighed om, er vel rimeligt og naturligt, men jeg haaber ikke, Standpunkterne skal være saa langt fra hinanden, at et Flertal ikke kan samles om en sund og fornuftig Løsning af disse vanskelige Spørgsmaal.

En formaalstjenlig erhvervsøkonomisk Politik til at fremhjelpe Mulighederne for en Styrkelse af selve det Grundlag, den offentlige Økonomi maa hvile paa, er ogsaa et Spørgsmaal, som der vel skulde kunne skaffes Flertal for paa Rigsdagen, og det samme gælder Udtalelsen om at tilrettelægge Forholdene saaledes, at de betydelige Skattebyrder, Krigens og Besættelsens Følger vil paalægge Landets Borgere, afstemmes paa en saadan Maade, at man ikke unødigt hemmer Erhvervslivet i dets Udfoldelse. Man skulde ogsaa tro, at der om det kunde blive Enighed.

Jeg vil tro, at alle vil hilse med Glæde, at Regeringen af al sin Magt vil søge at fremme vort Lands Deltagelse i den internationale Samhandel, og at man vil udføre dette Arbejde i det nøjeste Samarbejde med Erhvervslivet i saavel By som paa Land for at opnaa lønnende Afsætningsmuligheder for dansk Produktion paa fremmede Markeder, og at den vil søge Tilførslerne her til Landet af saavel Produktionsforødenheder som samfundsnødvendige Forbrugsvarer fremmet mest muligt.

Alle, der er Modstandere af at bevare Krigstidens Restriktioner en Dag længere end nødvendigt, maa ogsaa hilse med Tilfredshed, at Regeringen ønsker disse ophævet, efterhaanden som vort Lands økonomiske Vilkaar gør det muligt.

Kontrol med Truster, Monopoler og tilsvarende økonomiske Magtkoncentrationer kan alle vel slutte sig til, ikke mindst Socialdemokratiet, der paa dette Omraade ikke alene ønsker Kontrol, men ønsker, at Staten skal overtage Virksomhederne.

Stillingen til Boligbyggeriet er den, at